

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνεχαίτις παράυτα τὸν βασιλέα.

— Ἐχε θάρρος, Ἀγνή, τῆ εἶπε χαμηλωφώνως, ὁ Ἐρρίκος θὰ ἐπαγρυπνῆ πάντοτε ἐπὶ σοῦ.

Καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τέλλος ἤρπασε τὴν ράβδον του καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ φυγάδος.

Ὅτε δὲ ὁ βυρσοδέψης ἠγέρθη, ἐσπόγγισε διὰ τῆς χειρὸς του τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸν μανδύαν, δι' οὗ ἦτο περιεκαλυμμένος, καὶ ἐπλησίτισε πρὸς τὴν κόρην του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Τὸ πλήρες ὄργῃς βλέμμα του εἰς μάτην ἀνεζήτηε ἐκεῖνο τῆς Ἀγνῆς. Ἡ δυστυχὴς νέα, κατεπτοημένη, ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἐπερίμενε.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ ἄνωφορι; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ βυρσοδέψης, διακόψας ἐπὶ τέλους τὴν νεκρώσιμον ἐκείνην σιγῆν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ἀπήντησε.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἀνεχώρησεν! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

— Καὶ πῶς ἔφυγεν;

Ἡ Ἀγνή, χωρὶς ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς της τὸ παράθυρον.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, εἶπεν ὁ Περεγίλος, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Ἀγνή, συρομένη πάντοτε ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐνηγκαλίσθη τοῦ πόδας τοῦ πατρὸς της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ βυρσοδέψης ἐσταμάτησε.

— Δοιπόν, ἀνέκραξε, μὴ εἶπες ψέματα. Εἶνε ἀκόμη μέσα, εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὁχι, πάτερ μου, σοὶ ὀρκίζομαι.

— Τότε γιατί δὲν μ' ἀρίνεις νὰ μὲν μέσα;

Καὶ, ἀποθήσας αὐτὴν βιαίως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς. Ἡ Ἀγνή ὤρμησε λυσίκομος ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ, μόλις διήλθε τὸν οὐδόν, ἤσθάνθη ὅτι ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις της. Τὸ αἷμα αὐτῆς, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων εἶχε συγκεντρωθῆ περὶ τὴν καρδίαν της, ἤρξατο τότε διαχυόμενον εἰς τὰς φλέβας της ὡς τρομερὸς χειμαρρὸς τὸ ἀπλανές της βλέμμα ἀνέλαβε τὴν συνήθη ζωηρότητά του, ἢ δὲ σθεσθεῖσα φωνὴ της ἐπανῆλθεν ἠγέσασα καὶ φοβερά ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπασαί αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἀνέλαβον τὴν κανονικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ συνεσταλμένη καὶ περιφροσῆς ἐκείνη νέα, ἣτις, μετανοοῦσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς της, ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ χωρὶν ἄλλ' ἦτο ἡδὴ ἡ εὐταλμος μήτηρ, ἣτις, προβλέπουσα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἠπειλεῖ τὸ τέκνον της, ἠτοιμάζετο νὰ ὑπερασπίσῃ πάσαις δυνάμειν αὐτό.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ βυρσοδέψου ὑπῆρξε ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, ν' ἀνατρέψῃ τὰ κιβώτια καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ὑπὸ τὰς τραπέζας.

Ἡ Ἀγνή ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκίνητος καὶ σιωπηλῆ· ἀλλ'

ὅτε, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν ματαίων ἐρευνῶν, ὁ βυρσοδέψης προύχωρησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀνεγείρῃ τὸ ἐμπέτασμα, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐξέβλεψε κραυγὴν φοβερὰν, καὶ, προφθάσασα αὐτὴν μετὰ ταχύτητος καὶ εὐστροφίας λεαινῆς, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἤρπασε τὸ κοιμώμενον βρέφος καὶ, κρύπτουσα, οὕτως εἶπεν, αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἔτρεξε καὶ ἐρρίφη ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς Παναχίας, ἐκλιπρούσα παρ' αὐτῆς προστασίαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου βρέφους, τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπαρξιν οὐδέποτε ὑποπτεύθη, ὁ βυρσοδέψης ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ συναφρώθη παραδόξως, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, τὰ μέλη του ὅλα ἔτρεμαν καὶ, διὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίης, ἠρώτησε τὴν θυγατέρα του.

— Τίνος εἶνε τὸ μικρὸν αὐτό, Ἀγνή;

— Ἰδικόν μου! ἀπήντησεν εὐχαρσῶς ἡ νέα, περιπτύσσουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ τέκνον της, ὡς εἰ θέλουσά ν' ἀποκρύψῃ αὐτὸ καὶ νὰ το προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ἀδιακοίτων βλεμμάτων τοῦ πατρὸς της.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Περεγίλου ὑπῆρξε τοῦ νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς καὶ νὰ τῆ ἀποσπάσῃ τὸ τέκνον της· ἀλλὰ τὸ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐξυπνήσει, τῷ ἐμεδίῳ ἐπιχαρίτως, ἢ δ' ἔνοχος μήτηρ του εἶχε προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ πατρὸς της τὰ ἀπαστράπτοντα καὶ πλήρη ὑπερηφανίας βλέμματά της, ὡς εἰ τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος εἶχε καλύψει τὸ παράπτωμά της διὰ μυστηριώδους πέπλου.

Ὁ βυρσοδέψης ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος. — Ὁ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἐψιθύρισε κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἀλλ' αἶφνης, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποβλῶν τὴν λύπην, ἤτις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του, ἔλαβεν ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν.

— Ἀγνή, εἶπεν ἀγερώχως καὶ μετὰ παγετώδους ψυχραιμίας, ἀσυνήθους διὰ τὸν κοινὸν καὶ βίαιον χαρακτῆρά του, ἡ μητέρα σου, ἡ ὁποία εἰς τὴν νεότητά της ἐστάθηκε ὠραιότερη ἀπὸ σέ, ἐζησεν εἰκοσι χρόνια μ' ἐμέ ὡς τίμια γυναῖκα, ἂν καὶ πολλὰς φορὰς ἐστερούμεθα ἀπὸ πολλὰ πράγματα.

Ἡ Ἀγνή ἐφρικίασε καὶ ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν. Ἡ ὠχρὰ τῆς μητρὸς της σκιά παρέστη αἶφνης ἐνώπιόν της, ἐπιπλήττουσα αὐτὴν διὰ τὸ παράπτωμά της.

Ὁ Περεγίλος ἐξηκολούθησεν ἀπαθῶς.

— Καὶ ἐσύ, ὡς νὰ μὴν ἦσουν βγαλμένη ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικός, ὡς νὰ μὴν ἔρρεε τὸ αἷμά της εἰς τὰς φλέβας σου, ἐσύ, ὅπου δὲν σου ἔλλειψε ποτὲ τίποτε, ὅπου ἐστενοχωροῦσα τὸν ἐκυτάν μου διὰ νὰ σε στολίσω καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διὰ νὰ μὴ μου κλαῖς καὶ ζηλεύεις τὰ ἄλλα κορίτσια ποῦ ἔβλεπες στολισμένα, ἐσύ, ὅπου ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγεννήθηκες μοῦ ἀρπα-

ξες ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ ἔτρεμα ὅλος σὰν φυλλοκάλαμο ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ εἶχα, ἐσὺ ἦσουν γραμμμένο νὰ λερώσῃς αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅπου σὲ εἶχα κρυμμένην γὰρ νὰ σε παραδώσω μίαν ἡμέραν ἀθῶαν εἰς τὰ χεῖρα ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ἡ τύχη σοῦ ἐφόλαγε γιὰ ἄνδρα!

— Πάτερ μου! πάτερ μου! ἐγόγγυσε θλιβερῶς ἡ Ἀγνή.

— Ὁχι! δὲν ἔχω πλέον θυγατέρα! ἐξηκολούθησε μετ' ἀγωνίας ὁ βυρσοδέψης. Μὴ μ' ὀνομαζῆς πατέρα, μὴ με κυττάζῃς, μὴ με παρακαλῆς! Δὲν εἶμπορῶ νὰ σε συγχωρήσω, φύγε, πήγαινε ὅπου θέλεις...

Καί, ταῦτα λέγων, οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα κατέπνιγον τὴν φωνὴν του.

Ἡ Ἀγνή ἔρριξε κραυγὴν ἀγωνίας.

— Ὁ! μὴ με ἀποδιώκῃς, πάτερ μου, μὴ με ἀποδιώκῃς.

— Δὲν εἶμαι πλέον πατέρας σου! δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον, Ἀγνή. Ἐλέρωσε τὸ ὄνομα μου, μὲ ἀτίμασες. Πήγαινε! πήγαινε!

— Ὁχι, πάτερ μου, δὲν θέλω νὰ φύγω μετὰ τὴν κατάραν σου.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νέα εἶρπε πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἀλλ' ὁ Περεγίλος ἀπόθησεν αὐτὴν ἀγρίως καὶ μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ τῆ εἶπε:

— Πήγαινε, Ἀγνή, ἂν θέλῃς νὰ ζῆσῃ τὸ παιδί σου.

Εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην ἀπειλήν, ἡ δυστυχὴς νέα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ἔφυγεν ἀνὰ μέσον τοῦ κήπου, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ πολυτίμον φορτίον της, καὶ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθ' ὁδόν, ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν ἐστίαν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐμελλε νὰ ἐπανίδη ποτέ.

Ἐπειτα συνέχεια.

Σ. *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Ἄ! ὁ σύζυγός μου, ὁ Φραγκισκός μου, εἶνε καλλίστος ἄνθρωπος...

— Τὸ ἠξεύρω...

— Δὲν θὰ μοῦ εἶπῃτε ἐπὶ τέλους, κύριε Λουκιανέ, τί εἶνε αὐτὴ ἡ νέα; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα, εἰς τὴν ὁποίαν παράυτα ἐγεννήθη ἡ γυναικεῖα περιέργεια.

— Δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγώ· ὅταν τὸ μάθω, θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἂν τὸ νομίσω καλόν. Τοῦτο μόνον ἠξεύρω, ὅτι θὰ τὴν θεωρῆτε ὄλοι ἐδῶ μέσα ὡς κόρην διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ θὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτήν, ὡς ἀρμόζει εἰς νέαν ἐντιμόν, καλλίστην, ἀξίαν πάσης συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Αὐτὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ τὴν καλοκάγαθίαν σας.

— Μὴ ἀμφιβάλτε, κύριε Λουκιανέ, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἐπειτα, εἰ-

ναί ἀληθές, ἡ νέκ αὐτῆ ἔχει καλὸν καὶ εὐγενές ἐξωτερικὸν καὶ ἤρηστα νὰ τὴν συμπαθῶ

— Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχετε καρδίαν χρυσῆν! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὴν καλωσύνην, κυρίε Λουκιανέ! Καλὴν νύκτα σας.

— Καλὴν νύκτα, καλὴν νύκτα. Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε. Δώσατε εἰς τὴν... ἀδελμὴν μου αὐτὰ τὰ μυρωδικά.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἀκούσασα τὸν νέον τίτλον, ὃν ὁ Λουκιανὸς ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἰταλίδα, ἔστη ἀμηχανοῦσα· ἠνέφεζε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς περιεργείας καὶ ἐθεώρει αὐτὸν ἀπενῶς.

— Λοιπὸν πάρετέ τα! Τί μὲ κυττάζετε οὕτω; προσέθηκεν ὁ Λουκιανός.

Καὶ ἐγχειρίζων αὐτῇ τὰ περιέχοντα τὰ μύρα φιαλίδια:

— Προσέχετε λοιπὸν, κυρία μου, εἶπε, θὰ σας πέσωσιν. Εἰπήτέ της νὰ κάμῃ ἀφρονον αὐτῶν χρῆσιν, προσέθηκεν.

Καὶ ὀδηγῶν ἡ μάλλον ὠθῶν τὴν ἐκπληκτικὸν γυναῖκα μέχρι τῆς θύρας:

— Καλὴν νύκτα, κυρὰ Λουίζα, τῇ εἶπεν, εἶναι κακὸν νὰ εἶναι τις τόσο περιεργος! . . .

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ, ἐπιθύρυσεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἐξεληθούσα τοῦ δωματίου, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ὁ παραδοξότατος ὄλων τῶν ξένων, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐκατοίκησαν εἰς τὴν οἰκίαν μου! Καλὴ καρδιά, μὰ σὰν τρελοῦτσικος κομμάτι· ἀλλὰ δὲν ἔχει λόγον, χρυσῆ καρδιά, μάλαμμα! Πλὴν ποία νὰ εἶνε ἀρὰ γε αὐτῆ ἡ νέα; . . . Ἀδελφῆ του . . . Ἄς νὰ μὴ . . . Ἡμπορεῖ πάλιν καὶ νὰ εἶναι . . . Μπα! θὰ τὸ μάθω! Καὶ εἶνε δύσκολον τάχα; . . .

Σ

Τέλος πάντων ἐτελειώσαμεν! εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ἴδου ἡ νέα ἀσφαλῆς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ὅταν συλλογισθῶ εἰς ποίας φοβερὰς δυσκολίας θὰ ἐξετίθετο, ἂν ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν μὲ ὠδήγει πρὸς αὐτήν, ὅταν σκεφθῶ ποίους κινδύνους διεξέφυγε, μοῦ ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου! . . .

Οὐδ' ἐσκέφθη κἄν ὁ ἀλλόκοτος ἀληθῶς νέος ὅτι ἡ ἰταλὶς του, εὐρισκομένη τοιαύτην ὄραν μόνη ἐν ὀδῶ ἐρήμῳ, ἠδύνατο νὰ εἶναι διεφθαρμένη τις, κλέπτρια πιθανῶς, ἢ ἀλλης διαγωγῆς οὐχὶ ἀμέπτου. Εἶδεν αὐτὴν κλαίουσιν, καὶ ἐλυπήθη· ἡ ἀγαθὴ του καρδιά κατενύγη. Οὐδὲν εὐλογισθῆ ὅτι τόσο εὐκόλα ἐπέρευσε τὰ γυναικεῖα δάκρυα! . . .

— Ἀναντιρρήτως ὁ κόσμος δὲν ἔχει καλῶς, ὡς ἔχει, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα σιωπὴν καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλην σκέψων σειράν. Βλέπετε πτωχὴν νέον, μόνον ἐν τῇ ὀδῶ. . . Οὐδὲν φυσικώτερον, οὐδὲν ἀπλούστερον. . . Ποιὸς σοὶ δίδει τὴν δικαίωμα νὰ τὴν παρακολουθήσης, νὰ ρυπαρῆς τὴν ἀγνήν ἰσως ἀκοήν της διὰ βρωμερῶν φράσεων; . . . Πόθεν ἀντλεῖς τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ὑποδείξης τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας; Εἶνε τόσο εὐκόλον αὐτὸ τὸ ὠραῖον, μεθ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας του, πλά-

σμα, ἡ γυνή, τόσο φίλαντον! Κολακεύεται τόσο πολὺ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς κοινούς ἐπαίνοους ἢ γυναικεῖα φιλαρέσκεια! Καὶ γνωρίζεις σὺ ὅτι δι' αὐτοῦ, ὅπερ πράτεις καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ἔτοιμοι ἐκάτὸν ἄλλοι ὄμοιοί σου νὰ παζῶσι κατόπιν σου, δυνατὸν νὰ συντελῆς εἰς τὸ νὰ παρεκκλίνῃ ἢ ἀγνή αὐτῆ ὑπαρξίς τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐν ὅλῃ ἴσως τῇ συμφορᾷ καὶ τῇ δυστυχίᾳ της ἀπεράσισε ν' ἀκολουθήσῃ; Ἡ ἀρετὴ, καθῶς καὶ ἡ κκκίχ εἶνε ἕξις ἀπλή· οὐδὲν βδελυρώτερον δὲ ἢ τὸ νὰ συνειθίζῃ ἢ ἀκοή παρθένου εἰς τὰς ἀσέμνους φράσεις. . . . Καὶ ὅμως τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅμως ταῦτα γίνονται καθ' ἐκάστην. — Ἄ! ἄλλ' εἶμαι μέγας ἀνόητος, προσέθηκεν ὁ Λουκιανός, σκεπτόμενος τὰ τοιαῦτα. Δὲν μοὶ μένει ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ ἐπέλθῃ ἡ μονομανία νὰ μεταβάλω τοὺς ἀνθρώπους! . . . Ἄρκει εἰς ἐμὲ ἡ ἡδονὴ ὅτι σώζω μίαν κόρην, φθάνει μόνον νὰ μὴ εἶνε χαμένη ἕως τῶρα. Τὴν σώζω, εἶπον; . . . Ἀλλὰ πῶς; Ὅθ' ἐζήσωμεν μὲ ἐκάτὸν ὀγδοήκοντα ψωραλέας ἰταλικὰς λίρας τὸν μῆνα δύο ἀνθρώποι; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, διασκελίζων μεγάλοις βήμασι τὸ δωματίον. Πῶς; τίποτε εὐκολώτερον Ὅθ' εἴπω ὅτι τρώγω συνήθως ἀπαξ τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ πρωτὴν λαμβάνω μόνον ἓκα κάρην μὲ γάλα. . . . Κατάργητις ἀπόλυτος τοῦ καπνοῦ. Οὐρ! τί ἀηδία! Νὰ μεταβάλλῃ τις τὸ στόμα εἰς καπνοδόχον ἀτμομηχανῆς! . . . Ἐπειτα μὲ βλάπτει τόσο ὁ καπνός! . . . Δὲν θὰ πηχίνω πλέον εἰς τὸ καφρανεῖον. Εἶναι τόσο μεμολυσμένη ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν καφρανεῖων. Δαπανᾷ τις τὰ χρήματά του ἐν αὐτοῖς καὶ τὸν καιρὸν τοῦ μάτην, καταστρέφων ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τὴν ὑγείαν. . . Ἀλλὰ τί σκέπτομαι ἀπὸ τοῦδε περὶ τοῦ πρακτέου; . . . Πιθανὸν ἢ κατὰστασις αὐτῆς νὰ μὴ εἶναι τόσο δυσχερῆς. Ὡπως δὴποτε ἐγὼ ἀποφασίζω. . . οἰκονομία, φίλτατε Λουκιανέ, οἰκονομία, περικοπὴ τῶν περιττῶν ἐξόδων. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τόσο τὸ καλλίτερον. . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Λουκιανός καὶ ἐκδυθείς, κατεκλίθη μετ' ὀλίγον.

Οὐχ ἤττον καὶ ἡ νέκ κόρη διετέλει ἐντελῶς ἤρεμος. Ἀνατρέχουσα εἰς τὸ παρελθόν, συλλογιζομένη τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐπεινής, τὴν συνάντησιν τοῦ παραδόξου Λουκιανοῦ, τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτῆς θέσιν, τὴν διὰ βίας, οὕτω, εἰπεῖν, σωτηρίαν της, ἠγνοεῖ σχεδὸν ποῦ εὐρίσκειτο, οὐδὲν βέβαιον δυναμένη νὰ ὑποθέσῃ. Ἴδως τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἢ συμπεριφορὰ τοῦ Λουκιανοῦ, τὴν ἐξέπλησσε τὰ μέγιστα.

— Τί ἀνθρώπος, λοιπὸν εἶναι αὐτός; ἔλεγεν. Πόθεν τὸ ὕπερ ἔμοῦ ἐνδιαφέρον του, ἀπὸ μὲχρι πρὸ ὀλίγων ὥρων δὲν μ' ἐγνώριζε κἄν; Τάχα νὰ εἶναι τσαούτη ἀνυπαρκτος σχεδὸν ἀγαθότης; Ἡ μήπως ἐν τῇ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθῇ ταύτῃ πράξει του κρύπτεται συμφέρον τι ἀπόκρυφον; . . . Ἄλλ' ὅποιον συμφέρον; . . . Ποῖον συμφέρον; . . . Τί ἔλεγε τὴν ἡδὴ ὄραν μετὰ τὴν οἰκοδέσποιναν ἰδιαιτέρως; . . . Τί ἔλεγεν; . . . Ἄν . . .

Καὶ ἡ ξανθὴ νεανίς, πρὶν τελειώσῃ, ἡ μάλλον μὴ τολμήσασα νὰ τελειώσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν, ἠγέρθη ἔντρομος ἐκ τῆς κλίνης, καὶ μετὰ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ ἐρριμμένην, μετὰ τὸν γλαφυρὸν τράχηλον, τοὺς ἀλαβαστρίνους ὤμους καὶ τὰ γαλακτώδη στήθη, ἀμαυροῦντα τὴν λευκότητα τοῦ χιτῶνος, πηδήσασα πλήρης φόβου μέχρι τῆς θύρας. ἔσυρε τὸν σύρτην αὐτῆς, τοῦθ' ὅπερ ἐν τῇ ταραχῇ της ἐλησμώνησε νὰ πράξῃ προηγουμένως, θέσασα ὀπισθεν δύο καθήματα πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς προχείρου ἀμύνης ἐναντίον τοῦ ἐπερχομένου κατ' αὐτῆς κινδύνου.

Στάσῃ δ' εἶτα ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐνσκέπει:

— Ἐλα καὶ σὺ, εἶπε, διευθυνομένη πρὸς τὸ κρομαμένον ἐκεῖ που λευκὸν ἐπανωρόριόν της. Ἐλα καὶ σὺ, καλὸν μου ὄπλον, ἐξηκολούθησεν ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου μικρὸν κομψὸν ρεβόλβερ. Ἐλθε καὶ σὺ πρὸς φύλαξίν μου καίτοι εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας νὰ χρησιμεύσῃς μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἠγοράσθης!

Θεῖτα δὲ τὸ ὄπλον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης της, κατεκλίθη ἐκ νέου. Περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσῃ κρότον εἰς τὴν θύραν· ἡ ἔντρομος μάλιστα φαντασία της, ἀνέπλασε τοιούτους, ἀναγκάζοντας αὐτὴν νὰ ἐγειρῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ν' ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς. Δύστηνε Λουκιανέ! Καρδιά εὐγενῆς! Κοιμᾶσαι ἀμέριμνος, μειδιῶν, διότι ὠραῖον ἰσως ὄνειρον βαυκαλίζει τὸν ἀγνὸν ὕπνον σου, ἐνῶ πλησίον σου, ἐν βῆμα μακρὰν σου, παρεξηγεῖται τόσο σκληρῶς ἡ διαγωγὴ σου, ἀδικεῖται τόσο ἡ εὐγενῆς πράξις σου, ὑβρίζεται ἡ ἀγγελικὴ σου ψυχὴ!

Κοιμήσου ἡσυχὸς καὶ ἀμέριμνος, ἀγαθὴ, ἀγία ὑπαρξίς, θὰ εὐρίσκειται που καὶ διὰ σὲ ἡ ἀνταπόδοσις! . . .

Ζ

Ἦδη, ὅτε ὁ Λουκιανός ἡμῶν κοιμᾶται, δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὸν παράδοξον αὐτοῦ χαρακτήρα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, καθ' ὅσον καὶ ἡμεῖς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ πράξωμεν τοῦτο, διότι συνοίδαμεν ὅτι δικαίως θὰ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς τοιοῦτος.

Ὁ ἀποδοθεὶς αὐτῷ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης του τίτλος τρελοῦτσικος δὲν ἀρκεῖ, νομίζομεν, νὰ χαρακτηρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἡμέτερον ἥρωα, ἰσως μάλιστα ἐλαττώσῃ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν. Συνήθως ὁ κόσμος ἀρέσκειται νὰ βαπτίζῃ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ τρελοῦ πάντα ἀνθρώπον, ὃν ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ.

Καὶ ὅμως πόσοι τοιοῦτοι τρελοὶ εἶνε ἄξιοι σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Πόσοι μεταξὺ αὐτῶν μάρτυρες, πόσοι ἅγιοι ἀληθῶς καὶ ὄσιοι.

Ὁ Λουκιανός ἡμῶν, λίαν ἐνωρὶς ἀπόλεσε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐμεινεν ὀφρανόσ. Περιουσίαν πατρικὴν ἐκέκτητο ἐπ-

αρκή, όπως καλλιεργήση τὸ πνεῦμά του, ὅπερ τῷ εἶχε χαρίσει ὁ Θεὸς ἢ ἡ φύσις ἀφειδῶς, καὶ καταστῆ ἐνταυτῷ ἀνὴρ διακεκοιμένος, ἂν οὐχὶ ἔξοχος. Ἄλλ' οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ κηδεμόνες, ἀσυνείδητοι καὶ ὄλως ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγεθος τῆς διαχειρίσεως ξένης οὐσίας καὶ ἀλλοτρίου μέλλοντος, κατεσπάθισαν πᾶν ὅ,τι εἶχε τὸ πτωχὸν παιδίον, ὅπερ, μόλις ἐννοήσαν τὰ καθ' ἑαυτὸ, ἤσθάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐργασθῆ, ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῶν ἰδίων κήπων καὶ τοῦ ἰδρωτός, ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀπονώτερον καὶ μᾶλλον εὐχερῶς διὰ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Ἴσως, ἐὰν ἦτο ἄλλος τις, θὰ κατέφευγεν εἰς τὰ δικαστήρια, θὰ ἤγειρεν ἀγωγὰς καὶ ἀπαίτησεις περὶ ἐξελέγξεως λογαριασμῶν κατὰ τῶν σφετεριστῶν τῆς περιουσίας του· πολλοὶ μάλιστα συνβούλευσαν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ μέτρα ταῦτα· ἀλλ' οὗτος, ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπής, ἀπέκρουσε τὰς συμβουλὰς, τὸσφ μᾶλλον ὅσφ μεταξὺ τῶν ἀθλίων ἐκείνων ὑπῆρχε πρόσωπον ἀγαπητόν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ λυπηθῆ, οὐδὲ διὰ τοῦ Κροίσου τὰ πλούτη, ἢ μὴτηρ του.

Πολλάκις τὴν τύχην καὶ τὰς ἐν τῇ δυστυχίᾳ περιπετείας τοῦ νέου αὐτοῦ ἀναλογιζόμενος—διότι ἐγνώρισεν πολὺ τὴν ἀνεκτιμητὸν αὐτὴν ὑπαρξίν—ἐρωτῶ ἐμαυτόν, ἂν δὲν εἶνε ἐνίοτε προτιμότερον νὰ γεννηθῆτις τις νόθος.

Γνώρισμον εἶνε ὁποῖαν ἰδέαν ἔχουσι περὶ τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασματῶν οἱ σεμνοτυφοὶ τῆς ἐν πολλοῖς ἀδικωτάτης καὶ στρεβλῶς συλλογιζομένης οὐχὶ σπανίως κοινωνίας, ὡσεὶ ὤφειλον αὐτὰ νὰ πληρώσωσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ παραφορᾶν δύο ἀνθρώπων, ἀλλὰ νομιζῶ—καὶ ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἂν οὕτως ἀπροκαλύπτως ἐκφράξω τὴν γνώμην μου—ὅτι, προκειμένου νὰ μὴ εὐρίσκῃ τις τὸ ἱερὸν φίλτρον, τὸ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς οἰκογενείας του, πολλῶ καλλίον θὰ ἦτο, ἐὰν ὄλως ἐστερεῖτο τοιαύτης, διότι οὕτως ὀλιγώτερον θὰ ἤσθάνετο τὴν φοβερὰν ἀπώλειαν καὶ στέρησιν αὐτῆς.

Στερούμενος τῶν πάντων ὁ Λουκιανός, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ἐνίοτε, ἄμα ἐνηλικιωθεὶς ἐσκέφθη ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη υἱὸς τῶν ἔργων του, ὅτι διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ὤφειλε νὰ πλάσῃ μέλλον, ν' ἀνέλθῃ ὅσον ἐπέτρεπον αἱ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὰ ὀλίγα χρηματικὰ μέσα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ταῦτα ἄτινα διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας εἶδε νὰ πορίζεται. Φύσει ἀγαθός, οἰδεμῖαν ἔφερον ἐν αὐτῷ πικροὶν δι' ὅσα ἐν ἡλικίᾳ τόσον νεκρᾷ ὑπέστη ἀδικήματα καὶ δεινὰ· ἀπ' ἐνχυντίας ἢ ἐκτάκτος εὐγένειας τῆς καρδίας του διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ἄμα καὶ τὸ σέβας τῶν γνωρισάντων αὐτόν, ἢ δὲ εὐκρίνεια καὶ ἡ σπαρτιατικὴ αὐτοῦ εὐθύτης πολλοὺς τῷ παρέτχε φίλους ἀγαπώντας αὐτόν ἀνευ συμφέροντος, ἐφ' ᾧ ἐκαυχᾶτο καὶ ὑπερηφανεύετο.

Ἀπᾶς μόνον εἶδον αὐτὸν ἀλλοιωθέντα, ὅτε γυνή, μὴ δυναμένη νὰ κατανοήσῃ τὸ

μέγεθος τῆς ἀφροσύσεώς του, καὶ πρὸς ἣν ὁ ταλας ἀπατηθεὶς παρέσχε τὴν καρδίαν του ἐγκατέλιπεν αὐτόν.

Τότε μόνον ἐγένετο δύστροπος, ἠραιώσε τὰς μετὰ τῶν φίλων σχέσεις του, ἐγεινε, ὅπως κοινῶς λέγομεν, κακός. Ἐναντίον τῶν γυναικῶν ἤσθάνετο ἀκουσίαν τινὰ ἐχθροπάθειαν, ἐθεώρει αὐτὰς ὡς κακοποιὰ ἐσπετά. Ὡμίλει περὶ αὐτῶν μετὰ περιφρονήσεως. Ἀλλὰ σμικρὸν κατὰ σμικρὸν ἀπηλλάγη καὶ τῶν ἰδεῶν τούτων, συλλογισθεὶς ὅτι, ὡς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχουσι πονηροὶ καὶ κακοί, οὕτω συμβαίνει καὶ παρὰ ταῖς γυναῖξιν, οὐδόλως δὲ ἐδικαιοῦτο χάριν μιᾶς ἐλευσίνης γυναικὸς νὰ περιφρονηθῆ ὀλόκληρον φύλον, παρ' ᾧ οὐχὶ σπανίως εὐρίσκωμεν τόσῃν στοργῇ καὶ ἀγάπῃ. Οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ δυσθυμία του ἐξέλιπεν, ἐπανελθούσης τῆς πρώτης του εὐθυμίας.

Στερηθεὶς πρώτῳ παντὸς οἰκογενειακοῦ φίλτρον καὶ συγγενικῆς ἀγάπης, αὐτὸς ὄλος ἀγάπῃ, διεμοίρασε τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον ὅλον, μὴ δυνάμενος νὰ ζῆ ἀνευ τοιαύτης.

Ἠγάπη τὸς φίλους, ἐλάτρευε τὰς φίλας του.—λέγων δὲ φίλας δὲν ἐννοῶ ἐρωμένιας, διότι ὁ ταλαίπωρος, παθὼν ἐκ τῆς πρώτης καὶ μόνης, ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς νὰ συνδέσῃ σχέσεις οὕτωσι στενάς, ἀναμνησκόμενος τὰ μικρῦρια ὅσα ἐστοίχισαν αὐτῷ αἰ προηγούμενα.—Ὅταν τυχὸν δὲν εἶχε τοιαύτας, ἔβλεπον αὐτόν, περιποιούμενον ὅτε μὲν κύνα, ὅτε δὲ πτηνὰ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἄτινα πονῶν ἐν τέλει ἀπέλυεν ἐλεύθερα. ἀγοράζων ἄλλα ὅπως ἀπολύσῃ καὶ αὐτὰ.

Ἡμέραν τινὰ ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ, παρακολουθούμενος, ὑπὸ αἰγός, ἦν θανοῦσαν μετ' ὀλίγον, ὁ Λουκιανὸς ἐπένησεν.

Πολλάκις ἡ κατοικία του μετεβάλλετο εἰς ὀλόκληρον ζωολογικὸν μουσεῖον, ἕνεκα τῶν ἀνοησιῶν του τούτων, ὡς τὰς ἀπεκάλουν οἱ φίλοι του.

Ἄσιπτε προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὸ κακόν, ἐμπνίδων καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πράττωσι τοῦτο.

Γνωρίσας ποτὲ ἐκ τύχης κόρην πεπτωκυῖαν, πλὴν καὶ συμπαθῆ, ἀνέλαβε νὰ τὴν διδάξῃ γράμματα, ὅπως δι' αὐτῶν, ἀποσπάσας τὴν νεκρίδα τῆς ὀλεθρίας ὁδοῦ, τῇ προμηθεύτῃ ἐργασίᾳ ἐντιμὸν. Καθ' ἐκαστὴν δὲ ἀδιαφορῶν ὄλως δι' ὅσα ἐλεγχοῦν οἱ βλέποντες αὐτόν εἰσερχόμενον εἰς οὕτως ὑποπτον μέρος, μετέβαινε σοβρῶς, ὡς ρωμαῖος συγκλητικός, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Πρὸς πάντα ἀνθρώπον λαλῶν ἀπένειμε τὸ ἡδὺ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, θεωρῶν τοὺς πάντας ἀδελφοὺς. Ἐλεγε δὲ ὅτι, ἐὰν εἶχε τοιοῦτον, θὰ τὸν ἠγάπη μέχρι λατρείας.

Τοιοῦτος ὢν τὸν χαρακτῆρα ὁ ἡμέτερος Λουκιανός, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι θὰ συνεκινεῖτο, ἰδὼν νέαν μόνην, κλαίουσαν καὶ εἰς στενοχωρίαν εὐρισκομένην, οὐδόλως δὲ παραδοξόν, ἂν προσηνέχθη αὐτῇ, ὡς εἶδον ἐν ταῖς προηγούμενοις οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πολλή του αὐτῆ εὐκισθησὶα πολλάκις καθίστα αὐτόν ἀν-

τικείμενον ἀστεϊσμῶν, καὶ χλευασμῶν, παλλάκις ἐνεπαίχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οὓς ἤθελε νὰ συνδράμῃ, ἐνίοτε ἤκουεν, ἀντὶ ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης, καγχασμοῦ περιφρονητικῶς, ἀκαθῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ στόμα ἀπήγγελλε λόγους ἀνταξίους τοῦ Εὐαγγελίου. Οὐχὶ δ' ἀπᾶς ὄντα κακοῖη καὶ ἐλευσίν, ἐκλεταλλεόμενα τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων των, ἐκαρπώθησαν τῶν χαρίτων αὐτοῦ, ἄς ταῖς περῖεχεν, αὐτὸς στερούμενος, ἐφ' ὅσον εἶχον ἀνάγκην, ταύτης δὲ ἐκλειψάσης, ἀπελάκτισαν αὐτόν.

Ἄλλὰ τοῦτο, καίπερ θλίβον καὶ λυποῦν αὐτὸν μέχρι θανάτου, οὐδὲμῶς τὸν ἐκώλυε νὰ ἐκτελῆ τὸ καθήκον του, ὡς αὐτὸς τὸ ὠνόμαζεν. Τὸ ἀγκᾶν τοῦς ἄλλους ἦτο ἡ κρατίστη τῶν ἀρετῶν τοῦ παραδόξου νέου, — εὐλογημένη ἢ ὥρα του — ὅς τις ἰκανὴν ἀμοιβὴν εὐρίσκειν, ὁσάκις καὶ ἕνα μόνον κατάρθου νὰ ὠφελήσῃ ἀποτελεσματικῶς.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα Γαλλικὰ Βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς φράγμα χρυσᾷ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LE POSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE BACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARCY.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHE, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέχειαν τῆς Δεσποίνης Μονσορώ, δύνανται ἀντὶ ὁρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἤδη ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων σχῆμα 10 φύλλα, ἄτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντίτιμου.

Εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα ἐν τῷ Μυθιστορηματικῷ Κόμῳσῳ Ἄρτεμις, κατὰ παραδρομὴν ἐτυπώθη τὸ ὄνομα Μαρφόρτ ἀντὶ Μωφῆρ.